

Arrest

nr. 150 504 van 7 augustus 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 8 mei 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 januari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 januari 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 23 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. VAN DE SIJPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 december 2009 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 25 januari 2013 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, om deze aanvraag ontvankelijk doch ongegrond te verklaren.

Dit is de eerste bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 9 april 2013 en is als volgt gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 04.12.2009 met aanvulling dd. 18.11.2010, 08.07.2011 en 29.11.2012 werd ingediend door :

A(...), K(...)
[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werden door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructies niet meer van toepassing.

Betrokkene legt een arbeidscontract voor bij ALTRAD BALLIAUW MULTISERVICES, d.d. 08.12.2009. In een door ons verzonden schrijven aan betrokkene d.d. 18.08.2011, staat uitdrukkelijk vermeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies zal afgeven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. Uit een schrijven van betrokkenes raadsman d.d. 27.10.2011 blijkt echter dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B geannuleerd werd door de kandidaat-werkgever, de firma Aronia. Bijgevolg kan dit niet als een grond voor regularisatie aanvaard worden.

Betrokkenes raadsman laat ons weten dat er dispuut lopende is tussen betrokkene en de kandidaat-werkgever, de firma ARONIA. Een vordering hieromtrent kan worden ingeleid bij de arbeidsrechtbank, betrokkene toont niet aan dat er een klacht werd ingediend. Dit dispuut kan dan ook geen grond vormen om de regularisatie toe te staan. Betrokkene is namelijk niet in het bezit van een arbeidskaart om in België te mogen werken.

Wat de stelling betreft dat betrokkene binnenkort een contract kan bekomen, dit is een hypothetisch gegeven. Betrokkene legt tot op heden geen nieuw contract voor.

Wat de lokale verankering van betrokkene betreft (betrokkene Nederlandse lessen gevolgd, legt een arbeidsovereenkomst, een attest van werkbereidheid, een huurcontract en getuigenverklaringen voor), dient er opgemerkt te worden dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Volgens de voorgelegde getuigenverklaringen zou betrokkene reeds sinds 2004 in België verblijven. Echter betrokkene heeft geen enkele verblijfsaanvraag ingediend om tijdens die periode zijn verblijf te wettigen. Betrokkene heeft zich aldus bewust genesteld in illegaal verblijf en het feit dat hij geïntegreerd zou zijn, is louter het gevolg van zijn eigen houding. Om deze redenen kan de integratie van mijnheer onmogelijk een grond tot regularisatie vormen.”

Op 25 januari 2013 beslist de gemachtigde tevens tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de tweede bestreden beslissing, die gemotiveerd is als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van Clymans Adinda, Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

A(...), K(...) nationaliteit Marokko

*Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :
Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.*

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ *1 ° hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten
Niet in het bezit van een geldig visum”*

2. Over de rechtspleging

2.1. De verzoeker heeft een synthesememorie neergelegd. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet, doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet.

2.2. Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid van het beroep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 25 januari 2013

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet dient de Raad uitspraak te doen op basis van de synthesememorie, doch dit geldt niet voor wat de ontvankelijkheid van het beroep betreft.

De ontvankelijkheid van het beroep dient bijgevolg te worden beoordeeld op basis van het voorliggende verzoekschrift.

Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middel*” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618).

De Raad stelt vast dat in het verzoekschrift een enig middel wordt aangevoerd dat echter uitsluitend is gericht tegen de eerste bestreden beslissing, dit is de beslissing van 25 januari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. De in dit middel aangevoerde schendingen kunnen op geen enkele wijze worden betrokken op de tweede bestreden beslissing, dit is het bevel om het grondgebied te verlaten van 25 januari 2013.

Er werd derhalve geen middel aangevoerd tegen de tweede bestreden beslissing. Bij gebrek aan enig (ontvankelijk) middel tegen de tweede bestreden beslissing, dient te worden vastgesteld dat het beroep wat deze beslissing betreft niet ontvankelijk is (*cf.* RvS 28 september 2009, nr. 196 412).

Aangezien het beroep enkel ontvankelijk is wat de eerste bestreden beslissing betreft (verder ‘de bestreden beslissing’ genoemd), dient de exceptie die in de nota met opmerkingen wordt opgeworpen ten aanzien van de tweede bestreden beslissing en ook de repliek op deze exceptie in de synthesememorie, niet te worden onderzocht.

Het beroep is onontvankelijk wat het bevel om het grondgebied te verlaten van 25 januari 2013 betreft.

4. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur.

Het middel wordt in de synthesememorie als volgt toegelicht:

"Het enig middel bestaat uit een schending van de materiële motiveringsplicht en een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheidsbeginsel het zorgvuldigheidsbeginsel en zelfs het vertrouwensbeginsel, en tot slot artikel 9bis Vreemdelingenwet, doordat verweerster ten onrechte stelt dat de integratie van verzoeker onmogelijk een grond kan vormen tot regularisatie om reden dat deze integratie het gevolg is van 'bewust genesteld' illegaal verblijf, terwijl deze redenering niet strookt met de filosofie van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, en evenmin met het initieel aanvaarde standpunt van verwerende partij aangaande regularisatieaanvragen, waarbij personen die evenmin in het verleden een aanvraag hebben ingediend, doch o.m. een duurzame lokale verankering in België bewijzen, in aanmerking kunnen komen voor verblijfsmachtiging.

Geheel ten onrechte insinueert verwerende partij dat de integratie van verzoeker, die reeds in België verblijft sinds 2004," onmogelijk een grond kan vormen tot regularisatie om reden dat zulks het gevolg zou zijn van bewust genesteld zijn in illegaal verblijf.

Nochtans werden door verwerende partij in navolging van de vernietigde instructie (alsook voordien) op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, personen gemachtigd tot verblijf in België wanneer zij konden aantonen dat zij ten minste sinds 31.03.2007 in België verbleven, werk konden hebben en op duurzame wijze lokaal verankerd waren. Verwerende partij kan niet voorhouden dat zij op vandaag niet langer illegaal in het rijk verblijvende personen regulariseert om reden van hun duurzame lokale verankering in de Belgische samenleving. Er anders over oordelen zou immers betekenen dat art. 9bis Vw. dode letter wordt

I. Miskennis van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel

Daar waar verwerende partij stelt dat de weigering tot regularisatie gegrond is om reden dat verzoeker geïntegreerd is als gevolg van zijn eigen illegaal verblijf, kan een dergelijke redenering niet worden aangenomen, nu zulks kennelijk onredelijk is.

Iedere beslissing van de overheid dient immers steeds in alle redelijkheid en met de nodige zorgvuldigheid te worden genomen. Het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en in het bijzonder een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Bij het nemen van de beslissing is er dan ook de verplichting om op een objectieve en evenwichtige manier een afweging door te voeren van alle in het geding zijnde belangen (M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel", in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.c., 101 -129).

Aldus mogen door verwerende partij geen belangen buiten beschouwing worden gelaten en kan de duurzame lokale verankering niet ter zijde worden geschoven louter en alleen op grond van het aanhoudend illegaal verblijf van verzoeker. Een dergelijke afweging is immers niet evenwichtig en zou er de facto op neerkomen dat verzoeker nooit op grond van een duurzame lokale verankering zou kunnen worden geregulariseerd, niettegenstaande het kernkabinet in de instructie van 19 juli 2009 bepaalde specifieke "humanitaire" situaties omschreven heeft die de toekenning kunnen rechtvaardigen van een machtiging tot verblijf van een vreemdeling in toepassing van het oude artikel 9, derde lid en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Onderhavige humanitaire situatie, m.n. gedurende meer dan 5 jaar illegaal verblijf in België, wordt dan ook algemeen aanvaard in de samenleving als afdoende grond voor regularisatie van de illegale verblijfstoestand wanneer duurzame lokale verankering wordt aangetoond (zoals in casu).

Dat die instructie met het arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 door de Raad van State vernietigd werd omdat zij "het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen", omdat "door dit in de bestreden instructie

te doen een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden" en omdat "uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt", doet aan de maatschappelijk aanvaarde humanitaire situatie waarbinnen ook verzoeker valt, geen afbreuk.

In casu heeft verwerende partij aanvaard dat er buitengewone omstandigheden in onderhavig dossier aanwezig zijn op grond waarvan verzoeker de aanvraag niet vanuit het land van herkomst dient in te dienen (de aanvraag werd immers ontvankelijk verklaard), zodat enkel nog de gegrondheid van de aanvraag diende te worden beoordeeld. Hierbij kon verwerende partij evenwel niet stellen dat de integratie van verzoeker niet als grond tot regularisatie kon worden weerhouden gelet op zijn illegaal verblijf.

De vernietiging van de instructie hield geenszins in dat de duurzame lokale verankering als grond voor regularisatie werd vernietigd. Verwerende partij had dan ook wel degelijk rekening moeten houden met de talrijke - overigens niet betwiste - elementen van integratie die een duurzame lokale verankering in de Belgische samenleving aantonen, zelfs wanneer hij nooit voordien een aanvraag tot legaal verblijf had ingediend, nu deze mogelijkheid steeds aanvaard werd door verwerende partij (zie onder meer in de instructie van 19.07.2009) als humanitaire situatie.

Door zulks niet te doen, is er sprake van een grove schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel.

Het feit dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris beschikt over een "ruime appreciatiebevoegdheid", impliceert geenszins dat men de mate van (overigens niet betwiste) integratie (welke bijkomend wordt bewezen, ja zelfs wordt verstrekt, door een recente arbeidsovereenkomst) zomaar ter zijde kan schuiven onder het voorwendsel dat deze integratie louter door verzoekers eigen houding in illegaal verblijf zou zijn gekomen. Precies dit weigeringsmotief is zonder meer kennelijk onredelijk.

2. Miskenning van het vertrouwensbeginsel

Bovendien vormt de bestreden motivering van verwerende partij ook een miskenning van het vertrouwensbeginsel, nu verzoeker zijn aanvraag onder meer indiende op grond van de duurzame lokale verankering en er aldus op mocht vertrouwen dat duurzame lokale verankering wel degelijk als grond voor regularisatie in overweging zou worden aangenomen.

Verzoeker erkent dat de overheid een discretionaire bevoegdheid heeft, doch dit neemt niet weg dat elke rechtsonderhorige van de overheid erop mag vertrouwen dat een opgewekte gerechtvaardigde verwachting wordt ingelost. Voor de vertrouwensleer: zie Cass. 10.06.1988, A.C. 1987-88, 1313, Cass. 27.03.1992, R.W. 1991-92, 1466; Cass. 13.02.1997, R.W. 1997-98, 400; Cass. 03.11.2000, A.C. 2000-2001, 1710; Cass. 03.06.2002, R.W. 2003-2004, 1062; Cass. 29.11.2004, Raad van State 22.03.2004, 129.541, Raad van State 09.09.2008, 186.134. Zie ook M. Storme e.a. 'Vertrouwensbeginsel en rechtszekerheid' en P. Popelier, 'De toepassing van het rechtszekerheid - en vertrouwensbeginsel en de aansprakelijkheid van de overheid voor foutieve informatie', AJT 1998-99, 350 nr I).

Aangezien verwerende partij steeds gepropageerd heeft dat humanitaire situaties waarbij er sprake is van duurzame lokale verankering in aanmerking kunnen komen tot regularisatie, vormt huidige visie van verwerende partij een totale ommekeer. De redenering van verwerende partij druist dan ook sowieso lijnrecht in tegen de klassieke criteria die van belang zijn om geregulariseerd te kunnen worden, namelijk werkbereidheid, het kennen van één der landstalen en een sociaal netwerk hebben uitgebouwd. Indien deze criteria niet meer zouden worden gehanteerd is het voor de regularisatie aanvragende vreemdeling niet meer duidelijk op welke grond hij wel nog geregulariseerd zou kunnen worden.

Door plotseling te stellen dat met de integratie (duurzame lokale verankering) van verzoeker geen rekening wordt gehouden, wordt zijn gerechtvaardigde verwachting grovelijk geschonden. Is het überhaupt nog mogelijk om een regularisatie van zijn verblijf te bekomen als vreemdeling met langdurig (illegaal) verblijf?

3. Schending van art 9bis Vreemdelingenwet

Artikel 9bis Vreemdelingenwet is erop gericht om personen in uitzonderlijke omstandigheden (ontvanke-

lijkheidsvoorwaarde) toe te laten aan aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen bij de burgemeester van de plaats van hun (illegaal) verblijf.

In casu worden deze uitzonderlijke omstandigheden aanvaard nu men de aanvraag ontvankelijk verklaarde.

Redenen tot verblijfsmachtiging kunnen velerlei zijn, doch de voornaamste welke steeds terugkeert is van oudsher de mate van integratie. Welnu, indien men zich, zoals verwerende partij, op het standpunt stelt dat de periode van illegaal verblijf niet in rekening kan worden gebracht voor de beoordeling van de mate van integratie, wordt het bijzonder moeilijk om op de korte, tijdsperiode van legaal verblijf reeds blijf te geven van integratie.

M a.w. om een redelijke kans te maken op verblijfsmachtiging is een zekere mate van integratie noodzakelijk, deze kan men enkel opbouwen door het verstrijken van enige tijd (minstens jaren). Indien men m.a.w. enkel nog een aanvraag kan doen tot machtiging zo men niet of slechts zeer kortstondig in illegaal verblijf heeft vertoefd, ontnemt men iedere zin aan art. 9bis Vw. zodat dit artikel de facto dode letter wordt.

Dat het middel in al zijn onderdelen dan ook gegrond is.”

Uit het betoog van de verzoeker komt onder meer naar voor dat de bestreden beslissing geen zorgvuldige beoordeling van zijn aanvraag behelst waar de niet betwiste lokale verankering en integratie niet wordt aanvaard als grond voor regularisatie om de enkele reden dat dat deze integratie louter door verzoekers eigen houding in illegaal verblijf werd bekomen. De verzoeker meent dat ten onrechte wordt geoordeeld dat zijn integratie onmogelijk een grond kan vormen voor regularisatie om reden dat deze integratie het gevolg is van een “bewust genesteld” illegaal verblijf en dat deze redenering niet strookt met de filosofie van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De verzoeker voert in dit kader een schending aan van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht, dit in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

[...]”

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, houdt zodoende een dubbel onderzoek in:

1. Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond verklaard. Deze beslissing houdt in dat de gemachtigde van de staatssecretaris de buitengewone omstandigheden, die het indienen van de aanvraag in België rechtvaardigen, bewezen acht, maar van oordeel is dat er onvoldoende redenen voorhanden zijn om de verzoeker te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker zich in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf onder meer beriep op een duurzame en lokale verankering in België, waarbij hij ter ondersteuning hiervan onder meer een arbeidsovereenkomst, attesten van lessen Nederlands, een attest van werkbereidheid, een huurcontract, diverse getuigenverklaringen aangaande verzoekers integratie, een omnipas, een kaart van de bibliotheek en medische documenten voorlegde.

Deze elementen van integratie en duurzame lokale verankering werden door de gemachtigde niet aanvaard als grond voor een verblijfsmachtiging. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

“Wat de lokale verankering van betrokkene betreft (betrokkene Nederlandse lessen gevolgd, legt een arbeidsovereenkomst, een attest van werkbereidheid, een huurcontract en getuigenverklaringen voor), dient er opgemerkt te worden dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Volgens de voorgelegde getuigenverklaringen zou betrokkene reeds sinds 2004 in België verblijven. Echter betrokkene heeft geen enkele verblijfsaanvraag ingediend om tijdens die periode zijn verblijf te wettigen. Betrokkene heeft zich aldus bewust genesteld in illegaal verblijf en het feit dat hij geïntegreerd zou zijn, is louter het gevolg van zijn eigen houding. Om deze redenen kan de integratie van mijnheer onmogelijk een grond tot regularisatie vormen.”

De verzoeker kan vooreerst worden gevolgd waar hij stelt dat de graad van lokale verankering en integratie op zich door de gemachtigde niet worden betwist. Dit blijkt niet enkel op impliciete wijze uit de bewoordingen van de bestreden beslissing, maar ook expliciet uit een nota d.d. 23 oktober 2012 (“*integratie OK*”) en een schrijven van 18 augustus 2011 (“*Hij levert ook het bewijs van een duurzame verankering in België*”), documenten die uitgaan van de diensten van de verweerder en die zich in het administratief dossier bevinden.

Waar verzoekers integratie en duurzame verankering in België echter niet aanvaard worden als grond tot regularisatie om de enkele reden dat de verzoeker reeds sinds 2004 in België zou verblijven terwijl hij geen enkele verblijfsaanvraag heeft ingediend om in de tussenperiode zijn verblijf te wettigen zodat hij zich bewust in illegaal verblijf heeft genesteld en zijn integratie louter het gevolg is van zijn eigen houding, kan de Raad de verzoeker tevens bijtreden in zijn standpunt dat dergelijk weigeringsmotief kennelijk onredelijk is.

De Raad benadrukt dat noch artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet noch enige andere wettelijke of reglementaire bepaling inzake het verblijf van vreemdelingen ook maar enig criterium omschrijft waaraan de aanvraag - eens ze ontvankelijk werd bevonden - inhoudelijk moet voldoen om tot de toekenning van een verblijfsmachtiging te leiden en nu evenmin is voorzien in enig criterium dat leidt tot de ongegrondheid van de aanvraag, beschikt de minister *c.q.* staatssecretaris of zijn gemachtigde, zoals in de nota met opmerkingen terecht wordt aangegeven, ter zake over een bijzonder ruime beoordelingsmarge. Een dergelijke, haast onbepaalde beoordelingsbevoegdheid, impliceert dan ook des te meer dat een nauwgezette motivering wordt geboden als waarom de niet-betwiste elementen van de aanvraag niettemin niet worden aanvaard.

Verder dient er op te worden gewezen dat een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet een aanvraag om humanitaire redenen betreft die per definitie is bedoeld voor vreemdelingen die op illegale wijze in het Rijk verblijven en die wegens buitengewone

omstandigheden niet in de mogelijkheid zijn om de aanvraag vanuit het buitenland in te dienen. De gemachtigde kan zich er dan ook niet van afmaken door *in casu* de op zich niet-betwiste elementen die wijzen op integratie niet te aanvaarden omdat de verzoeker zich bewust genesteld heeft in illegaal verblijf doordat hij sedert zijn aankomst en voorafgaand aan de voorliggende aanvraag geen enkele aanvraag heeft ingediend om zijn verblijf te wettigen.

Een dergelijke beoordeling is kennelijk onredelijk, nu op deze manier geen enkele inhoudelijke beoordeling wordt gemaakt in deze of gene zin wordt gehecht van de opgebouwde integratie en een duurzame verankering in België.

De Raad kan niet inzien waarom het gegeven dat de verzoeker eerder geen aanvragen indiende teneinde een wettig verblijf te bekomen, afbreuk zou doen aan de inhoudelijke beoordeling van zijn opgebouwde integratie. Bovendien lijkt de gemachtigde met deze motivering te suggereren dat de procedure van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is voorbehouden voor vreemdelingen die er niet in geslaagd zijn om op een andere rechtsgrond een wettig verblijf te bekomen. Dit strookt niet met de wil van de wetgever om via artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een autonome verblijfsprocedure in te voeren en waarbij het juist de betrachting was om *“opeenvolgende procedures die door vreemdelingen op verschillende rechtsgronden worden opgestart, om toch maar een verblijfsvergunning te bekomen, op een juridisch verantwoorde wijze te ontmoedigen.”* (Parl. St. Kamer, Doc 51 2478/001, 33-34)

Het gegeven dat deze integratie in een bewust illegaal verblijf werd opgebouwd is voorts niet relevant ten aanzien van de inhoudelijke aanspraken die een vreemdeling meent te kunnen maken op een regularisatie in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Immers voorziet artikel 9bis van de Vreemdelingenwet net in een procedure die bedoeld is voor vreemdelingen die zich in illegaal verblijf bevinden, hetgeen steeds het gevolg is van hun eigen houding en keuzes. Ook het gegeven dat het illegaal verblijf *in casu* voorafgaand aan de aanvraag reeds gedurende vijf jaren werd volgehouden, kan de weigering niet redelijkerwijze gronden vermits niet kan worden ingezien dat de vreemdeling de bij artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voorziene mogelijkheid tot het bekomen van een verblijfsmachtiging op humanitaire gronden zou verliezen naarmate dat hij reeds gedurende een bepaalde periode in illegaal verblijf vertoeft. Dit klemt *in casu* des te meer nu uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat aan de verzoeker in zijn gehele periode van illegaal verblijf nooit enig bevel om het grondgebied te verlaten werd ter kennis gebracht.

Door de niet-betwiste integratie van de verzoeker niet te aanvaarden om de enkele reden dat deze integratie is opgebouwd in een sedert 2004 bewust volgehouden illegaal verblijf, heeft de gemachtigde kennelijk onredelijk gehandeld. Door de elementen van integratie reeds af te blokken wegens dit bewust illegaal verblijf en door de elementen van integratie niet op hun inhoudelijke merites te beoordelen, heeft de gemachtigde de feitelijke aspecten van de hem voorgelegde aanvraag niet deugdelijk onderzocht.

Het verweer in de nota met opmerkingen doet aan deze vaststellingen geen afbreuk.

De bestreden beslissing schendt bijgevolg de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt te de nietigverklaring van de (eerste) bestreden beslissing. Een verder onderzoek van de overige aangevoerde schendingen, dringt zich niet op.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 januari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied,

het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2.

Het beroep tot nietigverklaring wordt voor het overige verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven augustus tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE